

ACZÉL Géza**(szino)líra***torzó-
szótár***amputál**

annyira felkavaró a téma hogy semmiképp sem merészkednék a kórházi veszélyes hulladékba hisz már egy bolhacsípésnyi injekciótól is fejre állnék ha széles ívben nem kerülném a lelkileg erős embereket akik mint a központi fűtést tapogatják ha tapogatják a lábba görbült betegeket és kezükben úgy siklik a szike mint az elmúlással békülékeny bánatos szemű öregemberek fás tekintetében valami rezzenetlen őszi költői tónusa ám hogy a dalnok se legyen teljesen buta a természetes élményektől kissé odébbállva tisztelettel csak elmereng a pszichének ez a különös varázsa vajon miben áll ha valaki érett életében gyomrokat hasít odvas fogakat dob a vödörbe netán elhalt végtagokat amputál elegendő ehhez a híres hippokratészi hivatás vagy a mifelénk újabban igencsak megcsappant jólétnek reménye s kijöve a virtuális kapun támad-e a riadozó szemlélődőnek valamilyen jóságos leleménye zavar nélkül helyére tenni a lábatlan úszó a vak zongorista a szájjal festő torokszorító versenyét nem sejtve mikor zuhan közéjük mielőtt majd ő is elenyész szükséges bölcsességgé emelve hogy a rész is az egész létünk katarziséban oldva

amúgy

egyszer nagyon összetörtén jött haza a földhivatalból anyuka reggelre feltörték a kis fiókjában tartott szakszervezeti pénztárt legalább félhavi fizetésére saccolta a kárt ami akkor olyan albán színvonalú lehetett ám ennél is nagyobb fájdalmat okozott gyanútlan lelkében a megbicsaklott bizalom és a szeretet mert ahogy a rendőrség másnap kotorászott keveset kiderült belülről jött az elkövető ki illuminált anyagi zavarában mint kiszáradt vándor a szaharában még feledtette volna némi szesszel e bűnös világ kínjait tudom a sztori parány és történt vagy hatvan éve rég föld alatt a csontok örök feledésben morális előjelek nélkül legfeljebb a szubjektív emlékezet az mitől a mai ember feje belekékül ha modern rablóvilágban széttekint és bár sose volt nagy moralista mivel a harácsolásnak arrafelé is kereshető nyitja elárulva füstölög magában néha tágasabb környezetéből a tolvajok berágnak s durván ráfordulnak költőktől nem közhelyeket várunk amúgy mocskos medrében tűrhetően csordogál világunk ma is finom rostélyost sütők esterházy módra és utána lenyugszom mint akinek nincs arra módja hogy a szennyest kimossa

ámul

öregségemre kezdenek elkerülni a különféle elméletek s ha valamilyen élő probléma szűkebb vagy tágabb összefüggésekben fölmerül elmerengek a megoldás kacifántos szellemi futamok nélkül lehet-e rendezett bonyolultan a mélybe látva persze úgy hogy az önjáró agytekérésnek se essen kára remélve hogy azok erénye is egyszer visszafénylik s úgy dúsíttják fel a homályos tézist hogy ott sem kell szégyenkezni egyszerű praktikákra váltva hisz termőre fordult a soká nyűgös érthetlenség magánya és kussolhat is a mindenkori politika csődje melyben egyetlen elvárás a nyáját kihajtani a legelőre míg a karámokon belül maradt megannyi félművelt barom különféle zengzetes jelszavak mögé guggolva ájulásig lop a csűrök mélyére dugott kazlakból de mivel ezt a lírai vonalat hézagos tapasztalati bázisom miatt úgysem tudnám jól bevégezni ideje a textus felütéséhez visszamenni hol az ember már csak ámul mi változott pszichéjében az absztraktra fogékony szakmából ahol egykor mint kezdő karmester élénk csápolásba dőlve vad gesztusokkal tört volna előre ma meg a ritmusokra ízletes csuklóját épp csak megbillenti